

BÓKA LÁSZLÓ:

INTÉS

Egy percre teszed le a könyved,
elfordulsz, ő tovább lapoz.
Miatta fáj szemed és hull a könnyed,
szemüvegeden egy parányi kosz,
pici piszok folt, az ujja nyoma,
jelzi: itt járt az ördög.
Mert csak őrá nem gyanakszol soha,
rá ki vihogva nyelvet öltött
a régi templomépítőkre, kik
tudták, ismerték és imával űzték,
kifaragták torz, gaz fintorait
s tömjénnel tisztogatták bűzét.
Oh te bolond, ki küzdöl a Gonosszal,
nem ismered az apró csinytevőt,
gőgödben átallsz a parányi rosszal
megküzdeni s elmorzsolja erőd!
Vállat vonsz, hogy hanyagság, rendetlenség,
máskor vigyázol, okosabb leszel...
Apró hibákkal küzdve nő a szentség!
Mögötted meg az ördög szemetel...

REGGELI BOSSZÚSÁG

Téli reggel. A réten szembe néz
a hold s a nap.
A vízmosásban még köd heverész,
a világ álmosabb,
a fák nyujtóznak, ásítóz a szél
és egy lomha vonat
húz a töltésen, magában beszél
dohogva sokat.
A hold fakul, a nap veresedik,
dühösen ébred.
Utálja ha reggel versbe szedik.
Mi a fenének!